

တန်ဆောင်မုန်းလ

ငွေစန်းရယ်တဲ့ ပုဏ္ဏမီ။
ရွှေကျီးညို တာရာနှင့်
ကြတ္တိကာ ယှဉ်ပြိုင်လျှမ်းတယ်
ချမ်းစ ရာသီ။
လူကထိန် ခါတော်ပွဲငယ်နှင့်
ခဝဲပွင့် ဝါစီစီ
သာကြည်လဲ့ မြူရှင်း။
လတန်ဆောင်မှာ
ကြွပြောင်ပြောင် အသရေတင့်ပါဘိ
ရွှေမြင်းမိုရ် ဝါထိန်ထိန်နှင့်
ခါအချိန်မြောက်လေသွေးတယ်
အေးတဲ့ငွေနှင်း။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကို ကျင်းပ
မြဲဖြစ်သည်။ ထိုပွဲတော်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်တို့ကို ထွန်းညှိ၍ မြတ်စွာဘုရား
အား ပူဇော်ကြသည်။ ပူဇော်ရာ၌ ကျောင်းကန်ဘုရား၊ စေတီပုထိုးစသည်တို့၌
သာလျှင် ပူဇော်ကြသည်မဟုတ်။ နေအိမ်အတွင်း အပြင် လမ်းကြီးလမ်းငယ်
အသွယ်သွယ်၌လည်း ဆီမီးထွန်းညှိပူဇော်လေ့ရှိကြသည်။ ဆီမီးဆိုသည်မှာ

ဆီကို လောင်စာအဖြစ်ဖြင့် သုံးစွဲသော မီးဖြစ်သည်။ ထိုလောင်စာကို မြေစေးဖြင့် ဖုတ်သော ဆီမီးခွက်ထဲထည့်၍ ချည်ခင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဖော့ကိုသော်လည်းကောင်း မီးစာ အဖြစ်ဖြင့် သုံးစွဲ၍ ဆီမီးထွန်းညှိကြသည်။ ဤဆီမီးကို ဆီစိမ်စက္ကူဖြင့် ပြုလုပ်သော ဆီမီးအိမ်ထဲ၌လည်း ထည့်၍ ထွန်းညှိလေ့ရှိသည်။ ဆီမီးအိမ်ကိုလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် လှပ တင့်တယ်အောင်စီမံသည်။ ဤကား ရှေးလူကြီးတို့ ဆီမီးထွန်းညှိပုံဖြစ်သည်။ နောင်အခါသော် ဖယောင်းတိုင် ကိုသုံးစွဲလာကြ၏။ ထိုအခါ နိုင်ငံခြားမှ တရုတ် မီးပုံး၊ ဂျပန် မီးပုံး စသည်တို့ကို တင်သွင်းလာရာ နိုင်ငံခြားဖြစ်မီးပုံးတို့ဖြင့် ဆီမီး ပူဇော်ကြပြန်သည်။ သို့ရာတွင် တိုင်းရင်းဖြစ်မီးပုံးများကား တိုင်းရင်းသားတို့၏ စိတ်တိုင်းကျ တီထွင်လုပ်ကိုင်သော မီးပုံးများဖြစ်၍ တိမ်ကောသွားခြင်း မရှိချေ။ ယခုခေတ်၌ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကို တစ်နိုင်ငံလုံးလိုလိုသုံးစွဲနိုင်ကြပြီဖြစ်၍ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အစိမ်းရောင်လျှပ်စစ်မီးလုံးတို့ဖြင့် မီးပူဇော်လျက်ရှိကြသည်။

ရှေးသူတေသီတို့က ဗုဒ္ဓသာသနာ မထွန်းကားမီ၌ တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲသည် မီးနတ်ပူဇော်ပွဲမျှသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကြတ္တိကာ နက္ခတ်နှင့်စန်းယုဉ်သောလသည် မိုးသားကင်းစင်၍ ကောင်းကင်၌ နက္ခတ်တာရာတို့ လွန်စွာမှထွန်းလင်းတောက်ပသောလ ဖြစ်သည်။ စိတ်နှလုံးကြည်နူးဖွယ်ရာဖြစ်သော နက္ခတ်အပေါင်းစသည့် ထိုတန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဝယ် မီး နက္ခတ်ပူဇော်ပွဲနှင့် နတ်မင်းကြီး ပူဇော်ပွဲများကို ကျင်းပကြသည်ဟုအဆိုရှိသည်။ နတ်မင်းကြီးဆိုသည်မှာ ဗိဿနိုးဟူ၍လည်း ခေါ်သော မဟာဝိနာယကနတ်မင်းကြီးဖြစ်သည်။ ထိုနတ်မင်းကြီးသည် ဝါဆိုလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့မှစ၍ အိပ်ရာ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့မှနိုးသည်။ ထို့ကြောင့် တန်ဆောင်မုန်းလကို နတ်နိုးလ ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။ ထိုလသည် ဆေးပေါင်းခသော လလည်း ဖြစ်၍ တန်ဆောင်မုန်းလ

အတွင်း မဲလေ့ရွက်ကို သုပ်၍စားလျှင် ရောဂါဘယကင်းသည်ဟု ယူဆကြသည်။

ထို့ပြင် ထိုမီးနုကွတ်ပူဇော်ပွဲနှင့်အတူ ကျီးမနိုးပွဲဆိုသည်ကိုလည်း ကျင်းပကြသည်။ ထိုပွဲမှာ အပျော်အပါးသက်သက် အချင်းချင်း ကျီဆယ်သော ပွဲဖြစ်သည်။ လပြည့်နေ့သန်းခေါင်အချိန်၌ လူတို့အိပ်မောကျနေစဉ် အိမ်ပြင်တွင်ထားသော ပန်းအိုးစသည့် လူ့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတို့ကို နောက်ပြောင်ပျော်ရွှင်လိုသူတို့သည် တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ ဝှက်ထားကြသည်။ ဤခလေ့ကို လူကြီးမိဘတို့က မနှစ်သက်ကြ၍ မြို့ကြီးပြကြီးများတွင် မတွေ့ရချေ။ သို့သော် ကျေးလက် တောရွာအချို့တွင် တွေ့ရှိနိုင်သည်။ အများက မနှစ်သက်သော ကျီစယ်ခြင်းဖြစ်၍ တစ်စတစ်စနှင့် ထိုခလေ့ပပျောက်ဖွယ်ရှိသည်။

ဇာတ်နိပါတ်များတွင် ကြတ္တိကာသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပကြောင်း ပြဆိုသည်။ ဥမ္မာဒန္တီဇာတ်တွင် ထိုသဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပကြောင်း အတိအလင်း ဖော်ပြသည်။ သို့ရာတွင် သာသနာတော်တွင်းသို့ ကျရောက်သော အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် နုကွတ်သဘင်ကို မြတ်စွာဘုရားအား ဆီမီးပူဇော်ပွဲအဖြစ်သို့ပြောင်း၍ယူကြသည်ဟု သုတေသီတို့က ဆိုကြသည်။ ဆိုလတ္တံ့သော ကထိန်အကြောင်းကိုလေ့လာလျှင် ဤအချက်သည် ထင်ရှားလာပါလိမ့်မည်။

ကထိန်ပွဲတော်ဟုဆိုရာ၌ ကထိန်ဟူသောစကားသည် “ကထိန်” ဆိုသော ပါဠိစကားကို မြန်မာမှုပြုထားသောစကားဖြစ်သည်။ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်အရင်းအမြစ်မှာ ကြံ့ခိုင်ခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်း၊ မြဲမြံခြင်း ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုရင်းမြစ်အဓိပ္ပာယ်ကိုယူ၍ ကထိန်ဟူသောဝေါဟာရကို (၁)ကထိန် အာနိသင်သည် ကထိန်ခင်းသောကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ မြဲမြံခိုင်ခံ့ တည်တံ့သောကြောင့် ကထိန်မည်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ (၂) တောသစ်ပင်တို့ တောတွင်း

မှာ ပေါက်ရောက်စည်ကားကြီးပွားသကဲ့သို့ ခိုင်ခံ့သောအလှူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကထိန်မည်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ (၃) ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်း တို့က ခိုင်မာတည်မြဲစေသော အလှူ၏ သဘာဝကို ချီးမွမ်းအပ်သောကြောင့် ကထိန်မည်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း အဖွင့်ဝဏ္ဏနာပြုကြသည်။

ကထိန်ပွဲပြုလုပ်သောအခါ ကထိန်ခင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကထိန်ခင်းသည်ဆိုသည်မှာလည်း သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်တစ်ရက် နေ့မှ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့အထိ တစ်လအတွင်းကာလကို သတ်မှတ်၍ သံဃာကိုလှူခြင်း ဖြစ်သည်။ သာမန်စကားဖြင့် ဝိသေသထူးသော သင်္ကန်းလှူပွဲကြီးဟုဆိုနိုင်ရာသည်။ ဤ၌ သံဃာဆိုသည်မှာ မိမိကြည်ညိုသောရဟန်း၊ သိက္ခမီးသောရဟန်း၊ မိမိကိုးကွယ်သောကျောင်းတွင် ကျောင်းထိုင်သောရဟန်းစသောစိတ်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲအားဖြင့်ရည်စူးထားသော ရဟန်းကို မဆိုလို။ သံဃာဂိုဏ်းဝင် ရဟန်းအစုအပေါင်း အဖွဲ့အစည်းကို ရည်စူးမှသာ သံဃာကိုရည်စူးသည် မည်၏။ ထို့ကြောင့် ကထိန်သင်္ကန်း ကပ်သောအခါ အလှူရှင်ပရိသတ်တို့က ကထိန်စီဝရံ သံဃဿဒေမ၊ ဤ ကထိန်သင်္ကန်းကို သံဃာအားလှူဒါန်းပါသည်ဟု ဆိုရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့နေကျ မြင်နေကျမှာ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့က သင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်သည်ကိုသာ တွေ့မြင်နေကြသည်။ စင်စစ် ကထိန်သင်္ကန်းကို ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ သီလရှင်၊ ဖိုးသူတော်စသည်တို့ကလည်း လှူနိုင်သည်။ အလှူဝတ္ထုမှာ ဒုကုဋ်ခေါ် နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီး၊ ဧကသီ၊ ခါးဝတ်သင်းပိုင်ဟူ၍သုံးမျိုးဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အနက် တစ်မျိုးမျိုးကို လှူလျှင်လည်း ကထိန်အလှူပင်ဖြစ်သည်။

ကထိန်သင်္ကန်းကိုခံယူနိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်ကား ကထိန်ခင်းမည့် ကျောင်းတိုက်မှာ ဝါမထပ်လျှင် ဝါဆိုလပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့မှာ ဝါကပ်ခဲ့ပြီး၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ပဝါရဏာပြုသောရဟန်းဖြစ်ရမည်။

ဝါထပ်လျှင် ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့မှာ ဝါကပ်ခဲ့ပြီး၍ ထုံးစံအတိုင်း သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ပဝါရဏာပြုသော ရဟန်းဖြစ်ရမည်။ ဝါကျိုး ဝါပြတ်သောရဟန်း၊ ဝါဆိုဝါကပ်မပြုသော ရဟန်း၊ အခြား ကျောင်းတိုက်မှ ဝါကပ်လာသောရဟန်းတို့ကား ကထိန် သင်္ကန်းကို ခံယူခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

ကထိန်ခင်းဖို့ရန် သံဃာအားလူဒါန်းသောသင်္ကန်းကို သံဃာတော်က ဝတ်စရာသင်္ကန်းမရှိသောရဟန်းကို ဦးစားပေးရွေးချယ်၍ ပေးရမည်။ ရဟန်းအားလုံး သင်္ကန်းပြည့်စုံနေလျှင် ဝါအကြီးဆုံးမထေရ်ကို ပေးရမည်။ ပေးသောအခါသိမ်ဝင်၍ ဥတ္တိဒုတိယကမ္မဝါစာကိုရွတ်ဖတ် ကံပြုပြီးမှ ပေးရသည်။ ဤကဲ့သို့သော သဘောကြောင့် ကထိန်သင်္ကန်းကို ဥတ်သင်္ကန်းဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကထိန်ခင်းသောအခါ ကထိန် သင်္ကန်းမရသော ရဟန်းများက ကထိန်သင်္ကန်းရသောရဟန်းကို ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်ကြောင်း ပြောဆိုမြွက်ကြားရန် တိုက်တွန်းညွှန်ကြားရသည်။ ဤသို့ သာဓုအနုမောဒနာပြုကြသောအခါ အနုမောဒနာပြုသော ရဟန်းတို့သည် ကထိန်အကျိုးကို ကထိန်သင်္ကန်းရသောရဟန်းနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ရကြသည်။

ကထိန်အကျိုးငါးပါးမှာ (၁) ထင်ရှားရှိသောရဟန်းအား ခွင့်မပန်ဘဲ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့၏အိမ်သို့ လှည့်လည်သွားလာခြင်းကြောင့် အာပတ် မသင့်ခြင်း၊ (၂) ရဟန်းသည် အဓိဋ္ဌာန် တင်ထားသောသင်္ကန်းကို သွားလေရာရာမယူဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသွားလာ နေထိုင်ခြင်းကြောင့် အာပတ် မသင့်ခြင်း၊ (၃) မအပ်သောနည်းဖြင့်ဆွမ်း ဖိတ်ခြင်းကိုလက်ခံ၍ဆွမ်းစားခြင်းကြောင့် အာပတ်မသင့်ခြင်း၊ (၄) သင်္ကန်းကို အဓိဋ္ဌာန်ဝိကပ္ပနာမပြုဘဲ အလိုရှိသလောက်ထားခြင်းကြောင့် အာပတ်မသင့်ခြင်း၊ (၅) ကထိန်ခင်းသော ကျောင်းတိုက်မှာ လှူ၍ရသမျှ သံဃိကအဝတ်အထည်များကို ကျောင်းတိုက်ရှိ သံဃာများက ဝေဖန်ယူနိုင်ခြင်းဟူ၍ဖြစ်သည်။ ဤကား ကထိန် အာနိ

သင် ရသောရဟန်းများ၏ ခံစားခွင့်များပေတည်း။ အကျယ်ကို သိလိုသော် မြောင်းမြအရှင်ကုမာရ ရေးသားစီရင်သော “ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ ကျင့်သုံး နေ ထိုင်နည်း” ကို ဖတ်ရှုရန် တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ကထိန်ကို စည်းကမ်းတကျ ခင်းရာ၌ ရဟန်းရှင်လူတို့လိုက်နာရမည့် အချက်များကို ဖော်ပြထားသည်။ ဤဆယ့်နှစ်လအကြောင်းစာတမ်း၌ အကျယ် မဆိုသာ ပါ။ ကထိန်စနစ်ကိုသိစေလိုသောကြောင့်သာလျှင် အညွှန်း သဘောဖြင့် အကြောင်းစုံကို အကျဉ်းချုံး၍ ထည့်သွင်းရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကထိန်ခင်းခြင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း မသိုးသင်္ကန်းရက်သော ပွဲလည်း ရှိသည်။ ယင်းပွဲနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အချို့က ဘုရားရှင် မယ်တော် မိ နတ်သားသည် သားတော်ဘုရားလောင်း တောထွက်၍ ရဟန်းဝတ်တော့ မည်ဟု သိသောအခါ သင်္ကန်းကပ်လို၍ ညဉ့်ချင်းပြီး သင်္ကန်းရက်ချုပ်သည် ကို အကြောင်းပြု၍ မသိုးသင်္ကန်းရက်ပွဲ ပေါ်ပေါက်သည်ဟုဆိုသည်။ သို့ရာ တွင် ဦးသော်ဇင်ကမူ သက္ကရာဇ် ၁၁၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် အမရပူရပထမမြို့တည် နန်းတည် ဘိုးတော်ဗဒုံမင်းတရားကြီးက မင်းဆရာတော်အား လျှောက်ထား မေးမြန်းသည့် စကားကို အထောက်အထားပြု၍ “မသိုးသင်္ကန်းမှာလည်း ကျမ်းဂန် မလာ မရှိ။ ရဟန်းတို့မှာ ကထိန်ပုဆိုးကိုရသည့်နေ့ရက်အတွင်း ပြီးပြေအောင် အခြားနေ့ရက်မကူး၊ မသိုးစေဘဲ ချုပ်ဆိုးလုပ်ဆောင်၍ ကထိန် ခင်းရသည်ကိုအစွဲပြု၍ လူတို့မှာလည်း မသိုးသင်္ကန်းလုပ်ဆင်၍ လှူဒါန်းကြ သည့်အရာသာဖြစ်သည်” ဟူ၍ ဆိုသည်။ မသိုးသင်္ကန်းရက်ရာ၌ အဆင့် ၁၅ ဆင့်ရှိသည်။ နေဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယင်းအဆင့်ဆင့်တို့ကို တစ်ခု ပြီးတစ်ခုဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ နောက်တစ်ရက်မကူးမီ (နံနက်အရုဏ်မတက်မီ) အားလုံးပြီးစီးရသည်။ ယင်းလုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်မှာ

- ၁။ ဝါကြခြင်း
- ၂။ ဝါကောက်ခြင်း

- ၃။ ဝါဖန်ခြင်း
- ၄။ ဝါကြိတ်ခြင်း
- ၅။ ဝါဖတ်ခြင်း
- ၆။ (ဖတ်ပြီးဝါကို) ဗိုင်းတောင့်လုပ်ခြင်း
- ၇။ ဗိုင်းတောင့်ကို ချည်မျှင်ဖြစ်အောင် ရစ်တွင်ငင်ခြင်း
- ၈။ ငင်ပြီးချည်မျှင်ကို ချည်ခင်ဖြစ်အောင်လုပ်ခြင်း
(ယင်းကို “သေ” သည်ဟုခေါ်သည်)
- ၉။ သေပြီးချည်ခင်ကို အရောင်ဆိုးခြင်း
- ၁၀။ အရောင်ဆိုးပြီး ချည်ခင်ကိုဖြေခြင်း
- ၁၁။ ဖြေပြီးချည်ခင်ကို တညင်းလုံးသို့ပြောင်းခြင်း
- ၁၂။ တညင်းလုံးမှတဆင့် ရက်ကန်းရှယ်ခြင်း
- ၁၃။ ရက်ကန်းရှယ်ပြီး၍ စင်ပေါ်တင်ခြင်း
- ၁၄။ စင်ပေါ်တင်၍ ရက်ကန်းရက်ခြင်း
- ၁၅။ သင်္ကန်းချုပ်ခြင်း

ဟူ၍ဖြစ်သည်။ သင်္ကန်းအချိန်မီမပြီးလျှင် သိုးသည်ဟု ခေါ်သည်။ ပြီးလျှင် ကား မသိုးသင်္ကန်းဖြစ်လေသည်။ ယင်းသင်္ကန်းကို မြတ်စွာဘုရား ရုပ်တု တော်၌ လွှမ်းခြုံဆင်မြန်းပေးပြီးလေသော် မသိုးသင်္ကန်းကပ်ပွဲ အထမြောက် လေသည်။ ဤစကားစဉ်ကိုလေ့လာခြင်းအားဖြင့် ရှေးက နတ်ပူဇော်ပွဲ နက္ခတ်သဘင်သည် သာသနာတော်ခေတ်၌ ဗုဒ္ဓပူဇော်ပွဲဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ကြပါလိမ့်မည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် ကထိန်ပွဲတော်အပြင် သျှင်မာလဲ ပွဲတော်ကိုလည်း ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ထိုပွဲတော်၏ ဇာစ်မြစ်မှာ ဤသို့ ဖြစ် သည်။ သီဟိုဠ်ကျွန်း အဇ္ဈမြစ်အနီး ကုရောဒနနေပုဒ်၊ စူဠကဏ္ဍက ကျောင်း တော်ကြီး၌ မာလိယမဟာဒေဝမထေရ်သည် သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ထို

မထေရ်ကို မြန်မာတို့က သျှင်မာလဲ (ဝါ) ရှင်မာလဲဟုခေါ်ဆိုကြသည်။ သျှင်မာလဲသည် ဈာန်အဘိညာဉ်နှင့်ပြည့်စုံသောကြောင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့တက်၍ စူဠာမဏိစေတီတော်ကို ဖူးမြော်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါသော် သျှင်မာလဲသည် ပြုမြဲအတိုင်း စူဠာမဏိစေတီသို့ကြွတော်မူရာ အရိမေတ္ထေယျ ဘုရားလောင်းနတ်သားနှင့်တွေ့၏။ ထိုအခါ အလောင်းတော် နတ်သားက သျှင်မာလဲအား လှူပြည်၌ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ ရောက်တိုင်း ဂါထာတစ်ထောင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကို ဟောကြားပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။ ဤသို့ လျှောက်ထားသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ သျှင်မာလဲမထေရ်သည် ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကို တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တိုင်း ဟောကြားတော်မူလေသည်။ ဤသည်ကိုအစွဲပြု၍ သျှင်မာလဲပွဲတော်ကို လူတို့ ဆင်ယင် ကျင်းပကြသည်။ ထို့နေ့တွင် ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကို ဟောသည့်အခါ လှော်ကားခေါ် လှေထက်တွင် အသီးတစ်ထောင်၊ အပွင့် တစ်ထောင်၊ ထမင်းဆုပ်တစ်ထောင်၊ ဆီမီးတစ်ထောင်တင်၍ ဘုရားရှင်ကိုရည်မှန်းကာ ကပ်လှူ ပူဇော်ကြရသည်။ ဤ သျှင်မာလဲပွဲတော်ကို “ထောင်ပြည့်ပွဲတော်” ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီက ဖျာပုံမြို့တွင် နှစ်စဉ် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ကျင်းပခဲ့သည်ဟုသိရ၏။ သို့သော် မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းတွင် ထိုကျင်းပသောလမှာ တော်သလင်းလ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ယခုခေတ်၌ သျှင်မာလဲ ပွဲတော်ဟု သောအမည်ဖြင့် ပွဲတော်ကျင်းပကြသည်ကို တွေ့ရခဲ့သည်။ ဆီမီးတစ်ထောင်လှူသောပွဲအဖြစ်ဖြင့်ကား ရံဖန်ရံခါ ကျင်းပမြဲကျင်းပကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရွှေတိဂုံစေတီရင်ပြင်၌ ဆီမီးတစ်ထောင်ပူဇော်ကြသည့် အလေ့အထကို စဉ်းစားကြည့်လျှင် သျှင်မာလဲ ပွဲတော်ခလေ့ထုံးစံမှ နွယ်လာသည်ဟု ယူဆစရာအကြောင်းရှိသည်။

ဆရာကြီးဒဂုန်နတ်ရှင်၏ အဆိုမှာ တန်ဆောင်မုန်းလ ရာသီတွင်

ရှေးအခါက ကြာသင်္ဂြိုဟ်သင်္ဂြိုဟ်ပွဲကို ကျင်းပလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ဦးက ဗောဓိပင်နှင့်ရွှေပလ္လင်ပေါက်ရာဌာနတွင် သင်္ဂြိုဟ်သင်္ဂြိုဟ်ပွဲကို အစုံပါရှိသော ကြာရုံပေါက်သည်။ ဘုရားတစ်ဆူပွင့်သောကမ္ဘာတွင် ကြာရုံ၌ ကြာတစ်ပွင့်၊ နှစ်ဆူပွင့်သောကမ္ဘာတွင် ကြာနှစ်ပွင့်စသည်ဖြင့် ငါးဆူပွင့်သော ကမ္ဘာတွင် ကြာငါးပွင့် ပွင့်သည်။ ကြာပွင့်တွင်ပါရှိသော သင်္ဂြိုဟ်သင်္ဂြိုဟ်ပွဲကို သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ သိမ်းဆည်းထားရ သည်။ ဤကြာပွင့်ပါ သင်္ဂြိုဟ်သင်္ဂြိုဟ်ပွဲကို ကြာသင်္ဂြိုဟ်သင်္ဂြိုဟ်ပွဲ ဟုခေါ်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ကြာ သင်္ဂြိုဟ်သင်္ဂြိုဟ်ပွဲကို ဘုရား၌ ကပ်လှူသော အလေ့အထ ရှိဖူးသည်။ ယခုအခါ ဤ ပွဲတော်ကို တွေ့ရခဲသည်။